

som Staten mener uden Bederlag kunde overlades til Communen. Naar man saaledes vil afbalancere det hele Forhold i Penge, maatte jeg paa Statens Vegne anbefale, at man saa i Penge anslog Alt, hvad Staten opgiver, og paa den anden Side anslog i Penge de Byrder, Communen overtager, og da vilde man muligviis komme til en rimelig Regning, men en saadan vil ogsaa blive gjort, naar Forhandling kommer istand mellem Staten og Communen. Enhver saadan Forhandling føres jo med stadigt Hensyn til, hvad der er billigt og rimeligt for begge Parter. Jeg anseer det ikke for muligt at bringe disse Forhold ind i Lovudkastet, saaledes at jeg vil kunne anbefale Loven til Vedtagelse, og jeg skal derfor anbefale, at man lader sig nøie med den Forskjøbsret, som jeg har erklæret mig villig til at gaae ind paa.

Lehmann: Jeg skal kun bemærke, at det har været langt fra mig at mene, at Krigsbestyrelsen ikke skulde ville behandle Spørgsmaalet med al mulig Billighed, men det kommer netop an paa, hvad man anseer for rimeligt og billigt. I saa Henseende tror jeg, for ikke at gaae tilbage til en tidligere Sag, paany at burde fremhæve, at, hvad Motiverne antyde om den virkelige Salgsverdi af Bøldene som Byggegrunde, efterat de ere planerede og nedkastede i Gravene, efter min Mening berøver paa Forudsætninger, som ikke ville holde Stik. Krigsministerens Udtalelse har, som før udtalt, heller ikke ladet mig mindste Tvivl tilbage om, at han anslaaer de Byrder, som ville komme til at paahvile Byen, og som, naar Fæstningsværkerne nedlægges, naturligviis bør hvile paa Byen, meget for ringe, og at han meget undervurderer dem. Jeg mener altsaa ikke, at der mangler Villie til at behandle Byen med Billighed, men jeg tror, at Spørgsmaalet om, hvad Activerne ere værd, og hvad Passiverne kunne betyde, er udsat for at blive bedømt paa en noget eenfaldig Maade, og navnlig kan jeg ikke nægte, at der indeholdes et stærkt Vidnesbyrd herom i den Maade, hvorpaa det fremhævedes, hvad Byen som saadan vilde vinde ved fritagelsen for de Servituter, som paahviler samme. Jeg er overbevist om, at Fri-

tagelsen for disse Servituter vil have overmaade Lidt at betyde, selv med Hensyn til Salget af de private Grunde, og jeg finder en Bestyrelse deraf i, hvad der er udtalt i selve Motiverne, hvor det siges, at de have en overordentlig ringe Værdi. Men i alt Fald er det jo kun de enkelte Borgere, og ikke Byen som saadan, der vil vinde ved Servituternes Ophævelse. Jeg tror derhos at turde antage, at Staten selv eter de fleste af de Grunde, som ville blive befriede for de omtalte Byrder, og Fordelen deraf vil altsaa blive Statens, idet den saa vil kunne sælge disse Grunde, frie for enhver Indskrænkning med Hensyn til Bebyggelsen, istedeffor at de ellers maatte sælges med visse Servituter, og den, som vil vinde derved, vil saaledes væsentligst blive Statskassen. Jeg er fuldstændig enig med den høitærede Krigsminister i, at Regjeringen før at kunne drive en virkelig, alvorlig Underhandling, hvorved den skal kunne faae de Bedkommendes virkelige og alvorlige Mening frem, maa være forsynet med tilstrækkelig Bemyndigelse til at kunne afslutte Dvereenkomst, og at, forsaavidt Lovgivningsmagtens Samtykke udtræves dertil, dette maa være erhvervet iforveien. Alt, hvad den høitærede Krigsminister yttrede derom, tiltræder jeg. Men naar han tillige fremhævede, at man ved en tidligere Leilighed er kommen til et hensigtsmæssigt Resultat, da maa jeg bemærke — hvad der vil være den ærede Minister i frist Grundring — at dette vistnok netop kun lyffedes som Følge af en temmelig stærk Indgriben fra Lovgivningsmagtens Side, og at der ved hin Leilighed ingenlunde blev givet Krigsministeren nogen ubetinget eller ubegrænset Bemyndigelse. Hvad jeg for mit Bedkommende har villet bringe under Omtale, har kun været, at det blotte Ord „Forskjøbsret“ ikke har Noget at betyde, naar der ikke ved Siden deraf antydningviis fastsættes visse Regler for, hvorledes den skal komme til Anvendelse, hvorhos jeg har antydet, at jeg vilde finde det rigtigt, om man bestemte, at al den egentlige Grund skulde betales med dens fulde Værdi, hvilken let kan udfindes paa sædvanlig Maade ved Taration, men at Bøldene, der kun vilde kunne sløffes ved Anvendelse af Udgifter, som rimeligviis vilde overstige deres Værdi som Planjord, og